

ΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ- τα στολίδια

Μια φορά και έναν καιρό, σε μία άχαρη σοφίτα ενός πλούσιου σπιτιού ήταν ένα κουτί, γεμάτο ξεχωριστά, ολόχρυσά, χριστουγεννιάτικα στολίδια. Ήταν μεγάλα παχουλά και φανταχτερά με κόκκινες κορδέλες να αγκαλιάζουν την μέση τους. Η οικογένεια τα φρόντιζε και πάντα τα στόλιζε στην πλευρά του δέντρου που βλέπει στο παράθυρο, έτσι ώστε όλοι να τα καμαρώνουν και να τα αντιλαμβάνονται.

Ανάμεσα τους όμως βρισκόταν ένα άσχημο, παραμελημένο στολίδι, μια μικρή γκρι μπάλα. Κανείς δεν το πρόσεχε και δεν το αγαπούσε. Ποτέ κανείς δεν είχε μιλήσει περήφανα για αυτό, ούτε θέλησε ποτέ να το στολίσει στο μεγάλο δέντρο του σαλονιού. Μόνο, καμιά φορά, τα παιδιά του σπιτιού έπαιζαν μπάλα μαζί του, αλλά δεν του άρεσε καθόλου. Το κλωτσούσαν συνέχεια και πονούσε πολύ. Μια φορά μάλιστα, το χτύπησαν τόσο δυνατά ώσπου ράγισε.

Μα κάθε πλάσμα, έχει ένα λόγο ύπαρξης και αξία μεγάλη. Μπορεί το στολίδι να μην ήταν μεγάλο και λαμπερό, όμορφο και κομψό. Είχε όμως την μεγαλύτερη φαντασία που είχε ποτέ ένα στολίδι, και εξιστορούσε υπέροχα παραμύθια. Απλά αυτό το καιρό ήταν κάπως άτυχο, και δεν τον εκτιμούσε κανείς.

Ήταν κοντά στα Χριστούγεννα, όταν άκουσε την οικογένεια να συζητά και να λέει: **«Πρέπει να καθαρίσουμε την σοφίτα από όλα τα άχρηστα και άσχημα αντικείμενα της»**. Ποια θα ήταν η τύχη του άραγε; Θα το πετούσαν στην ανακύκλωση; Θα το έκαιγαν; Θα το έσπαζαν; Εκείνο το βράδυ ένιωθε πιο λυπημένο από ποτέ. Πόσο θα ήθελε και αυτό να ήταν στολισμένο σε ένα όμορφο χριστουγεννιάτικο έλατο, να μην ήταν μόνο, να καμάρωναν και αυτό όπως τα άλλα στολίδια.

Εκείνες τις μέρες που το στολίδι περνούσε τόσο δύσκολα, υπήρχε και ένα παιδί που πήγαινε τα ψώνια στο σπίτι της οικογένειας. Λάτρευε και περίμενε πως και πώς να έρθουν τα Χριστούγεννα. Ήταν όμως λυπημένος. Τα δυο μεγαλύτερα αδέρφια του, δεν τον φρόντιζαν ούτε του έλεγαν ιστορίες. Δεν πίστευαν στο θαύμα των Χριστουγέννων και πάντα τον άφηναν μόνο. Κάθε χρόνο καθώς έβγαιναν με τους φίλους τους, δεν είχε ακούσει ποτέ ένα ολοκληρωμένο παραμύθι.

Ήξερε να φτιάχνει όλα τα παιχνίδια: πολύχρωμα αυτοκινητάκια και σκυλάκια με βούλες, ξύλινα αλογάκια, κουκλόσπιτα. Κι έψηνε υπέροχα γλυκά. Ήξερε να φτιάχνει κουλουράκια με κανέλα σε σχήμα αστεριών και τα μελομακάρονά του ήταν τα καλύτερα του κόσμου. Όταν τελείωνε το τύλιγμα των δώρων και το ψήσιμο των γλυκών, περίμενε με περισσότερη λαχτάρα το ταξίδι στα παιδιά από οποιονδήποτε άλλο. Και κάθε χρόνο τα ίδια. **«Όχι, δεν μπορείς να έρθεις μαζί μας. Είσαι πολύ μικρός και αδύναμος».**

Παραμονή Χριστουγέννων. Η όμορφη κυρία του σπιτιού είχε ξεχάσει τα ψώνια της στην αγορά. Έπρεπε να της τα πάει. Το χιόνι έπεφτε γύρω του, όταν είδε να πετάνε στο δρόμο κάτι. Ήταν ένα γκρι στολίδι. Όλο του το σώμα έτρεμε. Το έκλεισε στην αγκαλιά του για να προστατέψει από τις ριπές του χιονιού. Το πήρε σπίτι του.

«Θέλω ένα παραμύθι, ποτέ κανείς δεν μου χει πει ποτέ ένα ολοκληρωμένο, είμαι πολύ χλωμός και σε λίγο καιρό μου είπαν πως θα φύγω».

«Που θα πας μικρό αγοράκι;» ψιθύρισε τρυφερά το στολίδι .

«Στο νησί των ονείρων. Εκεί πήγε και ο μπαμπάς με την μαμά μου είπαν τα αδέλφια μου. Φαντάζομαι με περιμένουν γιατί η μαμά δεν μπορεί να αντέξει καιρό μακριά μου».

Το στολίδι προς στιγμήν σάσπισε αλλά επειδή ήταν πολύ θαρραλέο αποφάσισε να μιλήσει με το παιδάκι.

«Ξέρεις πώς να πας στο νησί των Ονείρων; Είναι επασφράγιστο μυστικό ο τρόπος να πας εκεί. Εγώ τον ξέρω»

«Πως θα πάω; Πως θα πάω; Αχ, σε παρακαλώ πες μου γλυκό στολίδι».

«Υπάρχουν πολλοί τρόποι. Άλλοι είναι εύκολοι και άλλοι δύσκολοι. Ο πιο εύκολος είναι να ναυαγήσει κανείς στον Ωκεανό των Ονείρων και να πιαστεί από μια σανίδα με ρόζους στο σχήμα καρδιάς.»

«Αν δεν καταφέρω να πιαστώ από εκεί;»

«Τότε θα προσπαθήσεις να σε πάρει στην πλάτη της μία γοργόνα. Περνούν παρά πολλές από εκεί, γύρω στις χίλιες τετρακόσιες οκτώ γοργόνες, από τις οποίες μία μόνο μπορεί να σε πάει στο Νησί των Ονείρων. Οι υπόλοιπες σε πάνε όπου θέλουν. Έχω μάθει περιπτώσεις ταξιδιωτών που βρέθηκαν κατά λάθος στην Χώρα του Γαργαλητού, στην Κλοουνοχώρα ή στον Τριαντάφυλλοκοσμο».

«Μα πώς θα καταλάβω ότι βρίσκομαι στην πλάτη της σωστής γοργόνας;» ρώτησε το παιδί γεμάτο χαρά και ζωντάνια.

«Η σωστή γοργόνα θα φορέει ένα πράσινο παπιών και θα κρατά ένα ποτήρι με χυμό βατόμουρο. Θα της πεις τη μαγική λέξη και θα σε πάρει στην πλάτη της.»

«Ποία είναι η μαγική λέξη;»

«Η μαγική λέξη είναι στην καρδιά σου, η γοργόνα ξέρει να διαβάζει καρδιές, δεν μπορεί να την κοροϊδέψει ποτέ κανείς».

«Αχ, σε ευχαριστώ πολύ αγαπημένο μου στολίδι. Έχω ένα δεντράκι που βλέπει στο παράθυρο και θέλει τόσο πολύ να στολιστεί, όμως δεν είχα στολίδια. Θες να στολίσω εσένα; Θα είσαι το μοναδικό και θα κάνετε παρέα με το έλατο μου».

Το στολίδι δεν είπε τίποτα παρά μόνο δάκρυσε και αν το έβλεπε ένας μεγάλος θα έλεγε πως η κόλα του ξεχείλισε και θέλει πέταμα. Το παιδί έβαλε το στολίδι στο δέντρο και ξάπλωσε να κοιμηθεί. Εκείνη τη μέρα το σπίτι ήταν κρύο, είχε χαλάσει η σόμπα και κανείς δεν την έφτιαξε. Το πρωί τα αδέρφια του βρήκαν τον αδελφό τους ήρεμο και λευκό πλάι στο δέντρο των Χριστουγέννων, που αυτή την φορά είχε ένα όμορφο ασημένιο στολίδι.

Λένε ακόμα ότι από τότε κάθε παραμονή Χριστουγέννων, γύρω στα μεσάνυχτα, κάτι παράξενο συμβαίνει, κάτι που κανείς δεν μπορεί να το εξηγήσει. Γκρι λουλούδια φυτρώνουν στην περιοχή, και αν ακούσεις προσεκτικά νιώθεις μια φωνή να παίζει και να γελά στη χώρα των Ονείρων. Και φυσικά να ακούει πολλά παραμύθια.

Έτσι λένε. Ποιος ξέρει;

Καλά Χριστούγεννα σε όλους